

Imana en Roel TRUYERS

Atlete en sportieve vader

‘Zwarte parel’ Imana TRUYERS is Belgisch kampioene veldlopen bij de junioren. Vader Roel TRUYERS was erbij. Toen ze eind mei de limiet voor het WK wilde halen, volgde hij echter noodgedwongen via een haperende telefoonlijn. Een dag later liep hij immers zijn zevende marathon in Rwanda. „Het hele gezin leeft op het ritme van de topsport.”

‘Imana hoort mijn stem door het joelen van de supporters heen’

Jozefien VAN HUFFEL

Drie maanden oud was Imana TRUYERS toen ze van Rwanda naar België kwam. Haar geboorteland is een vreemd land voor haar, maar niet voor adoptievader Roel. Hij neemt jaarlijks deel aan de vredesmarathon in Kigali. Met elke marathon vult het huis van het gezin zich met meer Rwandese souvenirs. „Als kind waarschuwde Imana vriendinnen die op bezoek kwamen voor die souvenirs”, lacht mama Heidi TESTELMANS. „Ze zou ze zelf nooit in huis halen.”

–Het gezin telt vijf kinderen, de oudste en de jongste zijn geadopteerd. Vanwaar die keuze?

ROEL • Mijn echtgenote en ik kennen elkaar van het jeugdwerk. De mooiste tijd beleefden we in Genk, op een speelplein met Italiaanse, Turkse en Marokkaanse kinderen en jongeren. Daar groeide de liefde voor andere culturen. Sindsdien stond vast dat we een groot gezin wilden, met adoptiekinderen. Imana is de oudste omdat we te maken kregen met vruchtbaarheidsproblemen. Nadien kregen we alsnog zelf drie kinderen. Onze jongste zoon Ian is geboren in Ethiopië.

–Besmette u uw kinderen met de sportmicrobe?

IMANA • Het was veel eerder andersom. Als zevenjarige leerde ik via een nichtje de atletiekclub kennen. Ik was meteen verkocht. Ik houd van de adrenaline van de wedstrijden en van hard werken om altijd maar beter te worden.

ROEL • Het vervoer van en naar de club was mijn taak. Aanvankelijk ging ik tussendoor naar huis. Wat een tijdverlies! Net zoals heel wat ouders begon ik op den duur zelf te joggen. Als Imana thuis in Hechtel-Eksel traint, vergezel ik haar altijd. Vroeger al lopend, nu almaar vaker al fietsend. Als Imana begint te versnellen, kan ik echter niet meer mee. Hechtel is de groenste gemeente van Vlaanderen, met bossen, duinen en velden. We kunnen alle kanten uit rennen en kennen elk paadje.

IMANA • Vroeger liepen we dagelijks, soms zelfs twee keer per dag. Sinds dit jaar zit ik op kot in Leuven. In je eentje lopen, is minder leuk. De tijd gaat minder vlot vooruit.

ROEL • Toen Imana naar Leuven vertrok, viel ik in een zwart gat. Sindsdien kijk ik uit naar de weekends en vakanties. Ons gezin blijft wel leven op het ritme van de topsport. Drie andere kinderen doen ook aan veldlopen, de jongste koos voor voetbal. We eten altijd gezond en rusten voldoende.

Vader en dochter, trainingspartners en elkaars supporters. „In je eentje lopen, is veel minder leuk.” © Rudi Van Beek

–Bent u een luidruchtige supporter?

IMANA • Mijn ouders roepen en juichen in elk geval niet naast het parcours.

ROEL • Door alle trainingen samen heb ik genoeg aan enkele woorden en tekens om met Imana te communiceren. Ik hoef niet te roepen, want ze hoort mijn stem meteen, door het joelen van de supporters heen.

„Wat mijn vader doet voor mijn geboorteland gaat steeds meer voor mij betekenen”

–Hoe kwamen jullie van de club in Limburg terecht bij de vredesmarathon in Rwanda?

ROEL • Ik liep al marathons, vaak voor een goed doel, zoals voor *Een Hart voor Limburg* of om een blindengeleidehond te betalen. Soroptimist, een vrouwenorganisatie die opkomt voor vrouwen- en kinderenrechten, contacteerde me om voor hen te lopen in Rwanda. Ze wisten dat Imana's biologi-

sche moeder Tutsi en haar vader Hutu was en vonden dat een mooi symbool. Ik zat nog nooit in een vliegtuig, maar nu reis ik de wereld rond. Om kosten te besparen, vlieg ik namelijk nooit rechtstreeks. Ik was al een keer 27 uur onderweg in plaats van de gebruikelijke 8. Ik verblijf bij de zuster waar Imana de eerste maanden van haar leven doorbracht. De vrouw is 84, ik hoop dat Imana haar nog kan ontmoeten.

IMANA • Jarenlang zei ik dat ik zou meegaan zodra ik achttien werd, maar het kwam er niet van. Met mijn studies en trainingen heb ik al twee levens, veel tijd blijft er niet over. Ik voel me geen Rwandese, maar wat mijn vader doet voor het land gaat wel steeds meer voor me betekenen. Ik wil zijn projecten echt wel eens bezoeken.

–Hoe hard is een marathon in Rwanda?

ROEL • De eerste keer moesten ze me na afloop bijna wegdragen. Het is daar ontzettend vochtig en hooggelegen en we zijn daar te kort om te acclimatiseren. Het eerste jaar dronk ik te veel en had ik een watervergiftiging, een andere keer was ik uitgedroogd. Soms plunderen kinderen de bevoorrading.

IMANA • In België loopt papa een marathon in ongeveer drie uur. Zijn tijd in Rwanda dit jaar was 3 uur en 55 minuten.

ROEL • Ik probeer gewoon de wedstrijd uit te lopen. Elk jaar starten we met zo'n 150, van wie niet meer dan vijftien blanken. Tachtig mensen komen aan. Mij is het één keer niet gelukt. Ik ren uit dankbaarheid voor mijn adoptiekinderen, om een prachtig land met prachtige mensen positief in het licht te stellen en om de vrede te bevorderen. Ik neem ook elk jaar een kijkje bij de projecten die we er zijn gestart.

–Hebben de kinderen ook die sociale reflex?

IMANA • Ik koos bewust voor verpleegkunde. Niet alleen omdat ik via de sport geïnteresseerd raakte in de medische wereld, maar ook omdat het een erg sociaal beroep is. Misschien zet ik me later wel in voor een goed doel, liefst al sportend.

ROEL • Bij het veldlopen brengt Imana alvast sfeer. Ze heeft veel supporters en gaat achteraf steevast een praatje slaan.

IMANA • Met heel wat van de andere junioren in het veldlopen zat ik dan weer samen op de topspooreschool. Tijdens de wedstrijd zijn we tegenstanders, anders vrienden.